

Dag Daniš: HOMO CLINICUS. KEĎ SLOBODNÁ SPOLOČNOSŤ STRATÍ VEDOMIE

- CZ24 News | 31. prosince 2021

1. Nová podoba moci

Rok 2021 mal priniesť „herd immunity“. No nakoniec priniesol len „herd“. Spoločnosť sa preformátovala zo slobodnej a suverénnej na zatvorenú a podvolenú. Odovzdanú autoritám.

Predohru sme videli už koncom minulého roka. Narýchlo (bez debaty) sa zmenila ústava. Ústavný súd sa vyradil z možnosti posudzovať ústavné zákony. Hneď nato sa narýchlo (bez debaty) zmenil ústavný zákon o bezpečnosti štátu, ktorý posilnil právomoci vlády v čase pandémie. A obmedzil práva a slobody občanov.

Až do mája sme žili v režime zákazu vychádzania alebo obmedzenia pohybu – s výnimkami (priepustkami) na cestu do práce, do obchodu a na vychádzky.

V lete sa zaviedli – opäť narýchlo a bez debaty – kovid pasy. Vyfasovali sme identifikačné čiarové kódy, ktorými sme povinní dokazovať, že nie sme nebezpeční (ak sme buď pravidelne očkovaní, alebo pravidelne testovaní). Celý rok bežala očkovacia kampaň. Namierená nebola na ohrozené skupiny (seniorov), ale na mladších ľudí v produktívnom veku. Pravidlá sa zámerne menili tak, aby očkovanie nebolo dobrovoľné, ale vynucované.

Súbežne s tým sa zavádzali ďalšie nástroje kontroly. Prevažne aktivistické. Sociálne siete cenzurujú obsah a vypínajú používateľov, ktorí upozorňujú na zdravotné riziká masového očkovania. Úrady sa snažia postihovať lekárov, ktorí vraj šíria nevedecké názory. Ministerka spravodlivosti mení Trestný zákon, aby bolo možné stíhať ľudí za šírenie – a zdieľanie – dezinformácií.

Verejné protesty sú zakázané.

Koncom roka sa natvrdo zaviedla segregácia. Kto sa zaradil do programu pravidelného očkovania, má dočasnú priepustku do obchodov a hotelov. Kto to odmietol, má dovolené vstúpiť len do esenciálnych obchodov. A ak sa pravidelne testuje, smie ísť do práce.

Zmeny boli dávkané postupne, no vo výsledku sú prelomové. Už sa nemení len povaha spoločnosti. Mení sa povaha moci a politického poriadku.

Klasický koncept spoločenskej zmluvy garantoval rovnováhu medzi vládou a občanmi. Dnes už neplatí. Legitimita moci a donucovania už nemá ani právnu, ani politickú povahu. Nový „bezpečnostný režim“ je klinický. Povedané slovami francúzskeho filozofa Michaela Foucaulta, presadzuje sa biomoc a biopolitika. Teda režim postavený na sústavnej kontrole, disciplíne, protokolovaní (pohybu, zdravotného stavu, užívaných liekov či vakcín) a podriadenosti autorite.

Zachádza to tak ďaleko, že náš občiansky preukaz už nikoho nezaujíma. Dnes predsa nie sme občania. Autority vyžadujú len očkovací pas pacienta (pravidelne dobíjaný novými dávkami). To je dnes magický doklad, ktorý nám môže pootvoriť dvere na kľetke.

Najhoršie na tom všetkom je, že prejavy kritiky a odporu k neprimeraným opatreniam sú len okrajové. Hlavnou cnosťou je dnes poslušnosť. Bez zbytočných otázok a polemík. Kto v poslušnosti veľmi nevyniká, ten má smolu – je odsúdený ako dezolát.

Pred rokom o takomto čase sa mnohí nazdávali, že pandemické manévry sa čoskoro skončia. Lebo po preočkovaní spoločnosti a kolektívnej imunity úspešne potlačíme epidémiu. Toto sa nepodarilo ani v krajinách s najvyšším stupňom očkovanosti. Vakcína poskytuje niekoľko mesiacov čiastočnú ochranu, no nevie zabrániť infekcii a ochoreniu (na rozdiel od vakcín proti kiahňam či osýpkam). Za týchto okolností je kolektívna imunita nedosiahnuteľná.

Dnes už platí to, čo bolo pôvodne vypísané ako hoax: výzvou nie je očkovanie, ale program intenzívneho očkovania. Neprešiel ani jeden rok používania nových vakcín a témou dňa je štvrtá dávka. Update. Aktualizácia. Booster, namierený na nové mutácie a varianty koronavírusu.

Keďže očakávania spojené s vakcínami sa zásadne zmenili (a skomplikovali), východiskom by malo byť zúženie očkovacieho programu na najohrozenejšie skupiny. Aby sa zabránilo preťažovaniu nemocníc. S tým, že plošné očkovanie, resp. očkovanie mladších by malo byť striktne dobrovoľné. Bez manipulácií, segregačných opatrení a vynucovania.

Problém je, samozrejme, v tom, že takýto racionálny prístup nezapadá do pôdorysu nového, klinického poriadku. Teda do režimu kontroly, disciplíny a priepustiek (zelených pasov), ktorý sa raz zdôvodňuje pandemickou hrozbou.

A potom klimatickou...

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

2. Matovič zakopol. A padol

Rok 2021 bol zvláštny aj tým, že padla vláda. Presnejšie: padol premiér Matovič.

Dôvod je notoricky známy. Matovič sa prejavil ako politický analfabet. Nezvládol ani len úvod politickej abecedy. Teda pravidlo, že kto chce parlamentnú väčšinu, ten sa o ňu musí starať. Napríklad dohodami a rešpektovaním partnerov, bez ktorých väčšina padá. Matovič sa po voľbách postaral skôr o to, aby hneď na začiatku spojenectvá zničil. Len preto, že jeden z partnerov mal pred rokom o päť centimetrov dlhšie volebné preferencie ako on.

Za rýchlym koncom Matoviča v úlohe predsedu vlády však nebola len jeho deštruktívna povaha. Bolo za tým aj niečo dôležitejšie.

Asi nezaškodí pripomenúť jeden holý fakt: Matovič padol až potom, čo sa spolu s Krajčím rozbehol do kontraktu s Rusmi na dodávky vakcíny Sputnik V. Sulík, Remišová, Kolíková a Čaputová to vyhodnotili ako nehoráznosť a pritlačili na odchod Matoviča z funkcie.

Keď boli hotoví, prezidentka Čaputová si vyžiadala stretnutia s ministrom zdravotníctva, so šéfkou Štátneho ústavu pre kontrolu liečiv a s vedcami SAV. Schválenie používania Sputnika V na národnej úrovni zamrzlo. Až do júna.

Sulík s odstupom času tvrdí, že nešlo o Sputnik V, ale o neprijateľné správanie predsedu vlády.

Je to ukážková polopravda.

Matovič predsa predvádzal neprijateľné správanie (v osobnej aj politickej rovine) od nástupu do funkcie. Ministrom zlomyselne zadával nesplniteľné úlohy, obchádzal ich právomoci, nerešpektoval koalíčnú radu ani vládu, Sulíka verejne ponižoval, posielal ho do Mongolska, opakovane ho verejne vyzýval na odchod... Cez Rádio Expres mu vynadal, že je idiot a že spôsobil smrť tisícov ľudí (vraj zavinil aj smrť Jána Kuciaka). Sulík zakaždým sklonil hlavu a držal líniu. Vráťane ďalšieho kola plošného testovania.

Poučenie z krízového vývoja: koalíční partneri aj prezidentka dokázali tolerovať neuveriteľné ohavnosti z produkcie premiéra. No krk mu nalomil až kontrakt na ruskú vakcínu.

Pretože pandemické manévry majú silne bezpečnostný a geopolitický rozmer.

A najviac to platí o nových biotechnológiách, určených na program masového očkovania.

3. Tajná služba proti polícii

Ďalšou silnou udalosťou roka bol konflikt medzi tajnou službou a políciou. Následne konflikt priamo v polícii medzi inšpekčnou službou a NAKA. A napokon aj konflikt medzi generálnou a špeciálnou prokuratúrou.

Dejová línia bola dramatická. A pritom pomerne jednoduchá.

Všetko sa začalo väzobným stíhaním takáčovcov. A ich premenou na kajúcnikov. Vyšetrovateľom opísali fungovanie zločineckej skupiny v pozadí tajnej služby (Makó, Gašparovič, Beňa). Nasledovalo väzobné stíhanie Makóa, Gašparoviča a Beňu.

Pčolinského SIS začala pracovať na sledovaní stíhaných takáčovcov, ktorí svedčili proti šéfom tajnej služby. Pravdepodobne rozpracovala aj vyšetrovateľov NAKA.

Nasledoval protiúder NAKA. Zadržali Pčolinského. Jednak preto, že ho udali stíhaní Beňa a Makó (tvrdili, že Pčolinský mal za úplatok ukončiť odpočúvanie a sledovanie Zoroslava Kollára). A potom preto, že jeho zadržanie malo schlaďiť SIS, rozbehnutú proti vyšetrovateľom.

Lenže... Zadržanie Pčolinského nevedlo k ukončeniu konfliktu medzi tajnou službou a NAKA. Naopak. Prerástlo to do tvrdšej fázy. Pôvodne spravodajská zrážka sa rozšírila na politickú.

Do hry sa naplno vložil Boris Kollár.

Tajná služba využila chyby vyšetrovateľov pri „obchodoch“ s kajúcnikmi (takáčovcami). Spolu s policajnou inšpekciou, prokuratúrou a s politickým krytím Borisa Kollára udrela na NAKA. Elitní vyšetrovatelia skončili vo väzbe. Aj keď nie nadhlo.

Zástupca generálneho prokurátora medzičasom zrušil stíhanie Pčolinského.

Odvtedy je boj za očistu Slovenska dosť komplikovaný. A hlavne jednofarebný. Do istej miery platí to, čo sme sledovali za Fica: máme tu triedu „našich ľudí“, ktorí sú chránení pred stíhaním. A potom tu máme tých druhých...

Prepustenie Pčolinského mierne upokojilo situáciu. Polícia sa skonsolidovala.

Otázne je len to, či sa skonsolidovaná polícia použije na stíhanie zločinu (aj toho vo vládnych farbách). Alebo sa nasadí na stíhanie a potláčanie verejného odporu proti prituhujúcemu pandemickému režimu.

4. Afganistan. Koniec dejín sa nekoná

Štvrtou témou prehľadu roka je skôr obraz ako udalosť. V auguste a septembri svet obleteli fotografie, ako americké sily utekajú pred postupujúcim Talibanom.

Vojna v Afganistane sa po 20 rokoch skončila. Zvíťazili v nej povstalci, ktorí boli nálepkovaní ako „teroristi“.

Americkou inváziou do Afganistanu sa po 11. septembri 2001 začala vojna proti terorizmu. Bushova vláda postavila takmer celosvetovú koalíciu, ktorá mala prekresliť politickú mapu sveta. Hlavne v Afganistane, Iraku, Iráne, Sýrii, Líbyi. A napokon aj v Severnej Kórei (aj tá figurovala na osi zla).

Výsledok tejto veľkej a ambiciózne vojny sme videli v septembri 2021 na kábulskom letisku.

Na začiatku, pred 20 rokmi, Američania úprimne verili dvom veciam:

- že majú neporaziteľnú armádu, ktorá dokáže skrotiť a kontrolovať ktorúkoľvek krajinu, ktorá nie je v jadrovom klube,
- že disponujú atraktívnou ideológiou liberálnej demokracie, ktorá je predurčená ovládnuť svet.

Intelektuálnym otcom univerzalizmu pod vlajkou liberálnej demokracie bol Francis Fukuyama. V lete 1989 (pár mesiacov pred našim Novembrom) oslávil definitívny pád komunistického bloku a predpovedal víťazný pochod liberálnej demokracie.

Videl v tom završenie dejín. Predpokladal, že západná podoba liberalizmu je posledným, konečným, najvyšším štádiom vývoja spoločnosti a že jej už nedokáže nič konkurovať. Skôr či neskôr sa vraj presadí globálne.

Samozrejme, tajné služby a stratégovia Pentagónu pred seba nekládli intelektuálne, ale skôr praktické ciele. Chceli premeniť nepriateľské krajiny na spriatelene (po vzore Japonska a Južnej Kórei). Použiť sa mali osvedčené zbrane: armáda a miliardové investície do mimovládnych organizácií, ktoré vybudujú miestnu občiansku spoločnosť.

Nevyšlo to. Kmene afganských pastierov vyhrali aj vo vojenskej konfrontácii, aj v ideologickej. V Afganistane dnes vládnu kalašnikov a šaría.

Ani v Sýrii, Líbyi, Iráne a Iraku sa nepripravujú na príchod liberálnej demokracie. Svet sa neriadi starými predpoveďami Fukuyamu, ale skôr princípmi Samuela Huntingtona a jeho Zrážky civilizácií.

Ludstvo je príliš rôznorodé a dynamické na to, aby sa mohlo riadiť jediným univerzálnym a ešte k tomu konečným operačným systémom.

Jednoducho: Fukuyama v roku 1989 trpel nedostatkom predstavivosti. A vojnoví jastrabi z Bushovej vlády trpeli sklonmi podceňovať súperov.

Mimochodom, liberálny guru Fukuyama patrí k tým intelektuálom, ktorí nezotrvávajú vo svojich omyloch. Dnes sa považuje za biokonzervatívca. Varuje (podobne ako niektorí kresťanskí teológovia) pred nástupom transhumanizmu. Teda pred snahami o „vylepšovanie človeka“ nástrojmi umelej inteligencie, biomedicíny a biotechnológií. Tvrdí, že ak sa tieto progresívne trendy vymknú spod verejnej kontroly, bude to historicky [najväčšie nebezpečenstvo](#) pre budúcnosť človeka.

Našťastie stále platí, že kontrolu a určenie hraníc má spoločnosť vo svojich rukách. Stačí len potlačiť

strach. A dvihnúť hlavy.

AUTOR: Dag Daniš

Zdroj: postoj.sk